

ایمان بانی

رحمۃ اللہ علیہ
شیخ محمد صالح المنجد

مکتبۃ المدینہ لاہور

قلمی ہر حضرت سلطان بائوۃ اللہ علیہ السلام

الف اللہ جنے دی بوٹی میرے مرشد من وچ لائی ہو
نقی اثبات دا پانی ملیں ہر گے ہرجائی ہو

ایمانِ بامو

ایمانِ بامو (۲۰۲۰ء)
ایمانِ بامو (۲۰۲۰ء)
ایمانِ بامو (۲۰۲۰ء)
ایمانِ بامو (۲۰۲۰ء)
ایمانِ بامو (۲۰۲۰ء)
ایمانِ بامو (۲۰۲۰ء)
ایمانِ بامو (۲۰۲۰ء)
ایمانِ بامو (۲۰۲۰ء)
ایمانِ بامو (۲۰۲۰ء)
ایمانِ بامو (۲۰۲۰ء)

تصنیف لطیف

مفت محمد رفیع الرحمن صاحب دہلی

فانی ہو حضرت سلطان بامو قدس سرہ لغویہ

شبیر برادرزاد
زبیدہ سنٹر، بازار لاہور
فون: 042-7246006

الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي هَدٰى لَنَا هٰذَا الْقُرْاٰنَ

مَجْلَدُ حَقِيقَةِ الْحَقِّ وَالْحَقِيقَةِ

ابیاتِ بانو

ناشر ملک شیر حسین

بن اشاعت اگست 2007ء، 1428ھ

کیوننگ ورڈز میکر

سرورق اے ایف ایس ایڈورٹائز
آرڈر بازار لاہور

قیمت 24/- روپے

الف اللہ چنبے دی بوٹی میرے من و ج مرشد لائی ہو
 نفی اثبات داپانی طیس ہر رگے ہر جانی ہو
 اندر بوٹی مشک چایا جاں پھلاں تے آئی ہو
 جیوے مرشد کامل باہو جیس ایہ بوٹی لائی ہو

الف اللہ پڑھیوں پڑھ حافظ ہو یوں ناں گیا جیون پڑا ہو
 پڑھ پڑھ عالم فاضل ہو یوں بھی طالب ہو یوں زردا ہو
 سینے ہزار کتاباں پڑھیاں پر ظالم نفس نہ مردا ہو
 باجھ فقیراں کسے نہ ماریا یا ہو ایہو چور اندر دا ہو

الف احد جد دتی دکھالی از خود ہو یافانی ہو
 قرب وصال مقام نہ منزل ناں او تھے جسم نہ جانی ہو
 نہ او تھے عشق محبت کافی نہ او تھے کون مکانی ہو
 عینوں عین تھیوے سے با ہو نہ وحدت سبحانی ہو

الف اللہ صبحی کیتو سے جداں چمکیا عشق اگوہاں ہو
 راتیں یہاں دیوے تا تکھیرے نرت کرے اگوہاں سوہاں ہو
 اندر بھائیں اندر بالن اندر دیوچ دھوہاں ہو
 باہو شوہ تداں لدھیو سے جداں عشق کیتو سے سوہاں ہو

الف ایہہ دنیا زن حیض پلیتی کتنی مل مل دھوون ہو
 دنیا کارن عالم فاضل گوشے گوشے بہ بہہ دون ہو
 جیندے گھر وچ بوہتی دنیا اوکھے گھو کر سوون ہو
 جہاں ترک دنیا تھیں کیتی باہو واہندی نکل کھوون ہو

الف الست برکم سینا دل میرے نرت قابو بلی کو کیندی ہو
 حب وطن دی غالب ہوئی ہک پل سوون نہ دیندی ہو
 قبر پر پوسے تینوں رہن دنیا توں تاں حق دارا میندی ہو
 عاشقاں مول قبول نہ کیتی باہو توئے کر زاریاں وندی ہو

الف ایہو نفس اسا ڈا بیلی جو نال اسا ڈے سدھا ہو
 زاہد عالم آن نوالے جتھے ٹکڑا دیکھے تھدھا ہو
 جو کوئی اسدی کرے سواری اس ناما اللہ والہا ہو
 راہ فقر دا مشکل باہو گھر مانہ سیرا روٹھا ہو

الف ازل ابدنوں صحی کیتو سے دیکھ تماشے گزرے ہو
 چوداں طبق دلیندے اندر آتش لائے حجرے ہو
 جہناں حق نہ حاصل کیتا اوہ دوہیں جہانیں اجڑے ہو
 عاشق غرق ہوئے بیچ وحدت باہو دیکھ تہاندے بحرے ہو

الف اندر ہوتے باہر ہوا یدم ہودے نال جلیندا ہو
 ہودا داغ محبت والا ہر دم بیاسٹریندا ہو
 جتھے ہو کرے رُشنائی چھوڑا نہ پھیرا دیندا ہو
 میں قربان تہنا توں باہو جہڑا ہونوں صحی کریندا ہو

الف ادھی لعنت دنیا تا نہیں تے ساری دنیا داراں ہو
 جیس راہ صاحب دے خرچ نہ کیتی لین غضب دیاں ماراں ہو
 بیوواں کو لوں پتر کو ہا دے بھٹھ دنیاں مکاراں ہو
 جہناں ترک دنیا دی کیتی باہو لین باغ بہاراں ہو

الف ایہہ دنیاں زن حیض پلیتی ہر گز پاک نہ تھیوے ہو
 جیس فقر گھر دنیا ہو دے لعنت اس دے جیوے ہو
 حُب دنیاں دی لب تھیں موڑے دیلے فکر کچھوے ہو
 سہ طلاق دنیا نوں دیئے بے باہو سچ بکھیوے ہو

الف ایمان سلامت ہر کوئی منگے عشق سلامت کوئی ہو
 منگن ایمان شرماون عشقوں دل نوں غیرت ہوئی ہو
 جس منزل نوں عشق پنچا دے ایمان نوں خبر نہ کوئی ہو
 میرا عشق سلامت رکھیں باہو ایمانوں دیاں دھڑائی ہو

الف ایہ تن میرا چشماں ہوئے تے میں مرشد ویکہ نہ رجاں ہو
 لوں لوں وے مڈھ لکھ لکھ چشماں ہک کھو لں ہک کجاں ہو
 اتیناں ڈٹھیاں صبرناں آئے ہو رکتے دل بھجاں ہو
 مرشد دادیدار ہے باہو بینوں لکھ کر وڑاں حجاں ہو

الف اندر وچ نماز اساڈی ہکسے جانیتوے ہو
 ناں قیام رکوع سجودے کر تکرار پڑھیوے ہو
 ایہہ دل بھر فراقوں سٹریا ایہہ دم مرے نہ جیوے ہو
 سچا راہ محمد والا باہو جییں وچ رب لبھیوے ہو

الف اکھیں سُرخ موہیں تے زردی ہر دلوں دل آہیں ہو
 مہا مہاڑ خوشبوئی والا پہونتا ونج کداہیں ہو
 عشق مشک نہ چھپے رہندے غلاب تھیں اتھاہیں ہو
 نام فیتہ نہا ندا باہو جہاں لا مکانی جاہیں ہو

اندر کلمہ کل کل کردا عشق سکھایا کلمات ہُو
 جو داں طبق کلمے دے اندر قرآن کتاباں علماں ہُو
 کانے کپ کے قلم بناون لکھ نہ سکنا قلمات ہُو
 بابو ایہہ کلمہ بیتوں پیر پڑھایا ذرا نہ رہیاں الماں ہُو

ایہہ تن رب سچے دا مجرا وچ پا فقیرا جھاتی ہُو
 ناں کر منت خواج خضر دی تیرے اندر آب حیات ہُو
 شوق دادیو ابال ہیرے متاں لہجی دست کھڑاتی ہُو
 مرن تھیں اگے مر رہے بابو جہناں حق دی رمز بچھاتی ہُو

ایہہ تن رب سچے دا مجرا دل کھڑیا باغ بہاراں ہُو
 وچے کونے وچے مصلے وچے سجدے یاں تھاراں ہُو
 وچے کعبہ وچے قبلہ وچے الا اللہ پکاراں ہُو
 کامل مُرشد ملیا بابو اوہ آپے لیسے ساراں ہُو

الف او جھڑ جھل تے مارو بیلا جتھے جالٹ آئی ہو
 جس کدھی لوں ڈھاہ ہمیشاں اور ڈھٹھی کل دھاتی ہو
 میں جہاندی وے سراندی اوہ سکھ نہیں سوندے راہی ہو
 ریت تے پانی جتھے ہوں اکٹھے باہو اتھے نی نہیں بھیدی کافی ہو

الف آپ نہ طالب ہیں کہیں وے لوکاں نوں طالب کر دے ہو
 چانوں کھپیاں کر دے سیپاں اللہ وے قہر توں ناہیں ڈر دے ہو
 عشق مجازی تلک ن بازی پیرا وے دھردے ہو
 او شرمندے ہو سن باہو اندر روز حشر دے ہو

الف اندر بھی ہو باہر بھی ہو باہو کتھاں بھوے ہو
 سنے ریاضتاں کر کراہاں توڑے خون جگر داپوے ہو
 لکھ ہزار کتاباں بیڑھ کے دانشمند سدیوے ہو
 نام فقیر تہیندا باہو قبر جہاندی جیوے ہو

الف اللہ چنبے دی یونی میرے من وچ مرشد لاند اہو
 جس گت اتے سوہنا راضی ہوندا اوہو گت سکھاند اہو
 ہر دم یاد رکھے ہر ویلے سوہنا اٹھاند بھاند اہو
 آپ سمجھ سمجھیندا باہو آپ آپے بن جاندا اہو

ب باہو باغ بہارا کھڑیاں نرکس ناز نثرم داہو
 دل وچ کعبہ صحی کیتو سے پاکوں پاک نرم داہو
 طالب طلب طواف تمامی حب حضور حرم داہو
 گیا حجاب تھیو سے حاجی باہو جدان بخشو س راہ کرم داہو

ب بغداد شہر دی کیا نشانی اچیاں ملیاں چیراں اہو
 تن من میرا پرزے پرزے جیوں درزی دیاں لیراں اہو
 اینہاں لیراں دی گل کفنی پاکے لساں سنگ فقراں اہو
 بغداد شہر دے ٹکڑے منگساں باہو کرساں میراں میراں اہو

ب۔ بغداد شریف و نج کراہاں سودا نے کتو سے ہو
 رتی عقل دی کراہاں بھار غماندا گھد سے ہو
 بھار بھیرا منزل چو کھیری اوڑکے نج پہتیو سے ہو
 ذات صفات صحی کتو سے باہوتاں جمال لدھو سے ہو

ب۔ باہجھ حضوری نہیں منظوری توڑے پڑھن بانگ صلاتاں ہو
 روڑے نقل نماز گزارن توڑے جاگن ساریاں اتاں ہو
 باجھوں قلب حضور نہ ہوڑے توڑے کدھن سے کاتاں ہو
 باہو باجھ فنار ب حاصل ناہیں تاں تاثیر جماتاں ہو

ب۔ بے ادباں تاں سارا دب دی گئے ادباں توں وانبے ہو
 جیڑھے تھال مٹی دے بھانڈے کدی نہ ہوندے کانبے ہو
 جیڑھے مڈھ قدیم دے کھڑے ہون کدی نہ ہوندے رانبے ہو
 جیں دل حضور نہ منگیا باہو گئے دوہیں جہاںیں وانبے ہو

ب۔ نرگی نول گھت وٹن لوڑھائیے ملے راج مکالا ہو
 لا الہ کہناں مڑھیا مذہب کی لگدا سالا ہو
 لا الہ گھر میرے آیا جیں آن اٹھایا پالا ہو
 اساں بھر پیا لا خضروں پیتا با ہو آب حیات والہ ہو

ب۔ بسم اللہ اسم اللہ دا ایہہ بھی کہناں بھارا ہو
 مال شفاعت سرورِ عالم چھٹسی عالم سارا ہو
 حدوں لے حد درود نبی نوں جیندا اید پسارا ہو
 میں قربان تنہا نتوں با ہو جہناں ملیا نبی سوہارا ہو

ب۔ نبھ چلایا طرف زمیں دے عرشاں فرش ٹکایا ہو
 گھر نکھیں ملیا دیس نکالا اساں لکھیا جھولی پایا ہو
 رہ فی دنیاں ناں کر جھیرا ساڈا اگے دل گھرایا ہو
 اسیں پر دیسی ساڈا وطن دورا ڈھابا ہو دم دم غم سوایا ہو

۳۱

بے تے پڑھ کے فاضل ہوئے ہک حرف نہ پڑھیا کتے ہو
 جیں پڑھیا تیں شوہ نہ لڈھا جاں پڑھیا کچھ تے ہو
 چوداں طبق کرن رشتنائی انہیاں کچھ نہ دے ہو
 بابجھ وصال اللہ دے با ہو سمجھ کہانیاں قصے ہو

۳۲

ب بوہتی میں اوگن ہاری لاج پئی گل اسدے ہو
 بڑھ پڑھ علم کر یہن تکبر شیطان جیہے او تھے مسدے ہو
 لکھاں نوں بھو وزخ والا ہک نت بہشتوں اسدے ہو
 عاشقاں دے گل ہمیشاں با ہو اگے محبوباں دے کسے ہو

۳۳

پ بڑھ پڑھ علم ملوک رجھاو ن کیا ہو یا اس پڑھیاں ہو
 ہرگز نکھن مول ناں آوے پھٹے دودھ دے کڑھیاں ہو
 آکھ چند وراستہ کے آئیو اس انگور کی چٹھیاں ہو
 ہک دل خستہ رکھیں راضی با ہو بس عبادت رہیاں ہو

پ۔ پڑھ پڑھ عالم کرن تکبیر حافظ کرن وڈیائی ہو
 گلیاں دے وچ پھرن نمازے وقت کتاباں چائی ہو
 تھتھے دیکھن چنگا چوکھا او تھتھے پڑھن کلام سوائی ہو
 دوہیں جہانیں سوئی مٹھے باہو جہاں کھا دھی وچ کمائی ہو

پ۔ پڑھ پڑھ علم مشائخ سداون کرن عبادت دہری ہو
 اندر جھگی بیٹی لیٹوے تن میں خبرناں موری ہو
 مولا والی سدا سکھالی دل توں لاہ تکوری ہو
 باہو رب تہناں نوں جال جہاں جگ ناں کیتی چوری ہو

پ۔ پڑھ پڑھ علم ہزار کتاباں عالم ہوے بھارے ہو
 اک حرف عشق دا پڑھن نہ جائن بھلے پھرن بچارے ہو
 اک نگاہ بے عاشق دیکھے لکھ ہزاراں تاسے ہو
 لکھ نگاہ بے عالم دیکھے کسے نہ کدھی چاہرے ہو
 عشق عقل وچ منزل بھاری سیاں کوہاندے پاسے ہو
 جہاں عشق خرید نہ کیتا باہو اوہ دوہیں جہانیں ماسے ہو

۳۷

پ پڑھیا علم تے ودھی مغروری عقل بھی گیا تلوہاں ہو
 بھلا راہ ہدایت والا نفع نہ کیستادوہاں ہو
 سر دیتاں جے ستر ہتھ آوے سودا ہار نہ توہاں ہو
 وڑی بزار محبت والے باہو کوئی رہبر لے کے سوہاں ہو

۳۸

پ پاک پلٹ نہ ہوندے ہرگز توڑے ہندے چچ پلیتی ہو
 وحدت دے دریا اچھلے ہک دل صحی نہ کیتی ہو
 ہک بتخانیں واصل ہوئے ہک پڑھ پڑھ رہن مسیتی ہو
 فاضل سٹ فضیلت بیٹھے باہو عشق نماز جاں نیتی ہو

۳۹

پ پیر ملیاں جے پیرناں جاوے اس نوں پیر کی دھڑناں ہو
 مُرشد ملیاں ارشاد نہ من نوں امہ مُرشد کی کرناں ہو
 جس ہادی کو لوں ہدایت ناپیں اوہ ہادی کی پھڑناں ہو
 جے سر دیتاں حق حاصل ہووے باہو اس موتوں کی دُڑناں ہو

۴۰

پاٹا دامن ہو یا پرانا کچرک سیوئے رزی ہو
 حال دا محرم کوئی نہ ملیا جو ملیا سو غرضی ہو
 باجھ مربی کسے نہ لڈھی گجھی رمز اندر دی ہو
 او سے راہ ول جائے باہو جس تھیں خلقت ڈردی ہو

۴۱

پینے محل پنجاں چ جانن ڈیواکت دل دھریئے ہو
 پنچہ ہر پنچے پٹواری حاصل کت دل بھریئے ہو
 پنچے امام تے پنچے قبلے سجدہ کت دل کرئیئے ہو
 باہو بے صاحب سر منگے ہر گز ڈھل نہ کرئیئے ہو

۴۲

ت تارک دنیا تہ تھیو سے جداں فقر یلو سے خاصا ہو
 راہ فقر و اتد لڈھیو سے جداں ہتھ پکڑیو سے کاسا ہو
 دریا وحدت و انوش کیتو سے اجاں بھی جی بیاسا ہو
 راہ فقر و تہ بنجوروں باہو لوکاں بھانے ہاسا ہو

۴۳

ت تلمہ نبھ توکل والا ہو مردانہ ترسے ہو
 جیں دکھتیں سکھ حاصل ہوئے اس دکھ تھیں ڈرے ہو
 اِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا آیا جت اسے دل دھریے ہو
 اوہ بے پرواہ درگاہ ہے باہو او تھے وروح حال بھریے ہو

۴۴

ت تن من یار میں شہر بنایا دل وچ حاصل محسوس ہو
 آن الفت دل و سوں کیتی میری ہوئی خوب تسلسل ہو
 سب کچھ مینوں پیاسنیوے جو بولے ماسو اللہ ہو
 درد منداں ایہہ رمز بچھاتی باہو بے رداں سر کھلے ہو

۴۵

ت توڑے تنگ پرانے ہو دن گھے نہ رہند سے تازی ہو
 مار نقارہ دل وچ وڑیا کھید گیا اک بازی ہو
 مار دلاں نوں جوں دتوئیں جدں تکے نمن نیازی ہو
 انہاں نال کیہ ہو یا باہو جنہاں یار نہ رکھیا راضی ہو

۴۶

ت تبسچ داتوں کسبی ہو یوں ماریں دم ولیہاں ہو
 من دا منکا اک نہ پھیریں گل پائیں پنج دیہاں ہو
 دین لگیاں گل کھوٹو آوے لین لگیاں جھٹ شہاں ہو
 پتھر چیت جہناں دے باہو آو تھئے زایا وراثاں میناں ہو

۴۷

ت تدوں فقیر تستانی بنداجد جان عشق وچ ہارے ہو
 عاشق شبشائے نفس مری جان جاناں توں وارے ہو
 خود نفسی چھڑ، سستی جھڑے لاه بھروں سب بھارے ہو
 باہو باہمچھ مویاں نہیں حال تھیندا توڑے سے سائگ اتارے ہو

۴۸

ت توں تاں جاگ ناں جاگ فقیر انت نوں لوڑ جگایا ہو
 اکھیں میٹیاں ناں دل جاگے جاگے جاں مطلب پایا ہو
 اہہ نکتہ جداں کیتا پختہ تاں ظاہر آکھ سنایا ہو
 میں تاں بھلی دیندی ساں باہو مینوں مرشد راہ دکھایا ہو

۴۹

ت تسبی پھری تے دل نہیں پھریا کی لیناں تسبی پھڑکے ہو
 علم پڑھیا تے ادب سکھیا کی لیناں علم نوں پڑھ کے ہو
 چلے کٹے تے کچھ نہ کھٹیا کی لیناں چلیاں وڑ کے ہو
 جاک بناں دودھ حمد نائیں باہو بھانویں لان نوں کڑھ کر کے ہو

۵۰

ث ثابت صدق تے قدم اگیرے تائیں رب بھیسوے ہو
 لوں لوں دے وچ ذکر اللہ دا ہر دم پیا پڑھیسوے ہو
 ظاہر باطن عین عیانی ہو ہو پیا سنیوے ہو
 نام فقیر تنہا دا باہو قبر جہاندی جیسوے ہو

۵۱

ث ثابت عشق تنہاں میں لدھا جہاں ترٹی چور چاکیتی ہو
 ناں اوہ صوفی ناں اوہ صافی ناں سجدہ کرن مسیتی ہو
 خالص نیل پرانے اتے نہیں چڑھدا رنگ محسیٹھی ہو
 قاضی آن شرع ول باہو کدیں عشق نماز نہ نیستی ہو

ج۔ جو دل منگے ہوئے نائیں ہو وں رہا پر میرے ہو
دوست نہ دیوئے دل دادار و عشق نہ واگاں پھیرے ہو
اس میدان محبت دے چچ ملن تا تکھڑے ہو
میں قربان تنہاں توں باہو جنہاں رکھیا قدم گیرے ہو

ج۔ جے توں چاہیں وحدت رب دی تاں مل مرشدیاں تلیاں ہو
مرشد لطفوں کرے نظارہ گل تھیوں سبھ کلیاں ہو
انہاں گلاں وچوں ہک لالہ ہوئی گل نازک گل پھلیاں ہو
دوہیں جہلیں مٹھے باہو جنہاں سنگ کیتا دوڑیاں ہو

ج۔ جس الف مطالیہ کیتاب دا باب نہ پڑھدا ہو
چھوڑ صفاتی لدھسن ذاتی اوہ عامی دور چا کردا ہو
نفس امارہ کتر اجانے ناز نیاز نہ دھردا ہو
کیا بیرواہ تنہاں توں باہو جنہاں گھاڑ ولدھا گھردا ہو

۵۵

ج جیس دل عشق خرید نہ کیتا سود دل بخت نہ بختی ہو
 استاد ازل دے سبق پڑھایا ہتھ دس دل بختی ہو
 بر سر آیاں دم ناں ماریں جا سر آوے سختی ہو
 پڑھ توحید تاں تھیویں واصل با ہو سبق پڑھیو وقتی ہو

۵۶

ج جیس دل عشق خرید نہ کیتا سود دل درد نہ بھٹی ہو
 اس دل تھیں سنگ پتھر جنگے جو دل غفلت ائی ہو
 جیس دل عشق حضور نہ منگیا سود رگا ہوں سُٹی ہو
 ملیا دوست نہ انہاں با ہو جنہاں چوڑ نہ کیتی تری ہو

۵۷

ج جیس دل عشق خرید نہ کیتا سوئی خسرے مرد زمانے ہو
 خفسے خسرے ہر کوئی آکھے مردا آکھے مردانے ہو
 گلیاں دیوچ پھرن ازیلے جیوں جنگل ڈھو دیوانے ہو
 مرداں تے مرداں کی کل تداں پوسی با ہو حیدر عاشق بہس کانی ہو

ج۔ جیس دینہہ دایک در تینڈے تے سجدہ صحیٰ و نچ کیتا ہو
 اک دینہہ داسر فدا اتھائیں میں بیا در بار نہ لیتا ہو
 سر دیوان تر آکھن ناہیں، اسال شوق پیالہ پیتا ہو
 میں قربان تنہا توں باہو جہناں عشق سلامت کیتا ہو

ج۔ جو پاک بن پاک ماہی دے سو پاکی جان پلیتی ہو
 ہک بتخانیں جا واصل ہوئے ہک خالی ہے سیتی ہو
 عشق دی بازی انہاں لٹی جہناں سر دیناں دھلناں کیتی ہو
 ہرگز دوست نہ ملدا باہو جہناں تیری چوڑ نہ کیستی ہو

ج۔ جو دم غافل سودم کافر اسال نوں مرشد ایہہ پڑھایا ہو
 سٹیا سخن گیاں کھل اکھیں اسال چت مولا دل لایا ہو
 کیتی جان حوالے رب دے سا ایسا عشق کسایا ہو
 مرن توں اگے مر گئے باہو تاں مطلب توں پایا ہو

۶۱

ج۔ جتھے رتی عشق و کاوے او تھے مناں ایماں دیوے ہو
کتب کتاباں ورد و نطفے او تر چا پھوے ہو
باجھوں مرشد کچھ نہ حاصل توڑے راتیں جاگ پڑھوے ہو
مریئے مرن تھیں اگے باہوتاں رب حاصل تھوے ہو

۶۲

ج۔ جنگل دے بیج شیر مرلیا باز پوے بیج گھر دے ہو
عشق جیہا صرف ناں کوئی کچھ ناں چھوڑے بیج زر دے ہو
عاشقاں نیت نہ بھکھ ناں کافی عاشق مول نہ مرے ہو
عاشق جیند گڈاں ڈٹھوے باہو جدال صابا اگے سر دھردا ہو

۶۳

ج۔ جہناں عشق حقیقی پایا موہوں نہ کچھ الاون ہو
ذکر فکر و بیج رہن ہمیشاں دم نوں قید لگاؤں ہو
نفسی، قلبی، روحی، سری خفی، خفی ذکر کمان ہو
میں قربان تنہا توں باہو جیہڑے کس نگاہ جواون ہو

ج۔ جیوندے کے جانن سار مویاں دی سونے جو مروا ہو
 قراں دے بیج اُن ناں پانی اتھے خرتج لوریندا گھردا ہو
 اک وچھوڑا مایو بھائییاں دو جا عذاب قبردا ہو
 واہ نصیب انہاندا یا ہو جہڑا وچ حیاتی مروا ہو

ج۔ جیوندیاں مر رہناں مومے تاں دیس فقیراں بہیے ہو
 جے کوئی سٹے گودر کور اوانگ اروری سہیے ہو
 جے کوئی کڈھے گا بلاں مہنے اس نوں جی جی کہنے ہو
 گلا الہماں بھنڈی خواری یارے پاروں سہیے ہو
 قادرے ستھ ڈور اساڈی باہو جیوں رکھے تیوں رہیے ہو

ج۔ جے رب نائیاں دھوتیاں ملدا تاں ملدا ڈوواں چھیاں ہو
 جے رب لمیاں والاں ملدا تاں ملدا بھیداں سیاں ہو
 جے رب راتیں جاگیاں ملدا تاں ملدا کال کڑچھیاں ہو
 جے رب جتیاں ستیاں ملدا تاں ملدا ڈانداں خصیاں ہو
 انہاں گلاں رب حاصل ناپیں باہو رب ملدا دلیاں بھیاں ہو

ج۔ جہناں شوہ الف تھیں پایا پھول قرآن ناں پڑھدے ہو
اوہ مارن دم محبت والا۔ دُور ہو یونہی پردے ہو
دوزخ بہشت غلام تنہا ندے چاکیتو نے برے ہو
میں قربان تنہاں دے با ہو جھڑے حدت یو ج وڑے ہو

جے کر دین علم و بیج ہوندا تاں سر نیزے کیوں چڑھدے ہو
اٹھاراں ہزار جو عالم آہا وہ اگے حسین دے مرے ہو
جے کچھ ملاحظہ ^{علاؤ اللہ علیہ السلام} سرورِ داکر دے تاں خیمے تمہو کیوں سڑے ہو
جیکر مندے بیعت رسولی تاں پانی کیوں بند کر دے ہو
پر صادق دین تنہاں دے با ہو جو سر قمر بانی کر دے ہو

ج۔ جد و امر شد کا سادہ تر امدادی بے پروا ہی ہو
کی ہو یا بے راہیں جاگیوں بے مرشد جاگ ناں لانی ہو
راہیں جاگیں تے کریں عبادت دنیہ نہ ندیا کریں پرانی ہو
کوڑا تخت دنیا دا باہوتے فقر بھی بادشاہی سے ہو

۷۰

ج۔ جاں تائیں خودی کریں خود نفسوں تاں تائیں رب پانویں ہو
 شرط فنا نوں جائیں نائیں تے نام فقیر رکھاویں ہو
 موئے باہجھ نہ سوہندی الفی اینویں گل چچ پانویں ہو
 نام فقیر تہ سوہندا باہو جد جیوندیاں مر جاویں ہو

۷۱

ج۔ بل بلیندیاں جنگل بھوندیاں میری ہکا گل نہ پکی ہو
 چلے چلتے مکے حج گزاریاں میری دل دی دور نہ رگی ہو
 تر بھیے روزے پنج نمازاں ایہ بھی پڑھ پڑھ تھکی ہو
 سچھے مراد اں حاصل ہو یاں باہو جاں کامل نظر بہر دی تکی ہو

۷۲

ج۔ جاں جاں ذات نہ تھیوے باہو تاں کم سد یوے ہو
 ذاتی نال صفاتی نائیں تاں تاں حق لبھیوے ہو
 اندر بھی ہو باہر بھی ہو باہو کتھے لبھیوے ہو
 جیندے اندر حب دنیا باہو اوہ مول فقیر نہ تھیوے ہو

۷۳

ج۔ جس دل اسم اللہ واپس کے عشق بھی کر دے ہلے ہو
 بھارتوری دے تھیدے ناہیں بھانویں دے کھتے سینے پلے ہو
 انگلیں پکھے دیہنہ ناہیں تھیدے دریا نہیں ہندے ٹھلے ہو
 ایسے اوسے بیج اوہ اسوں بیج باہو یاراں یار سولے ہو

۷۴

ج۔ چڑھ چناں تے کر رشنائی ذکر کر بندے تارے ہو
 گلیاں دے بیج پھرن نماں تے لعلاندے دے نجارے ہو
 شالا مسافر کوئی نہ تھیوے ککھ جنہاں توں بھارے ہو
 تارے ماراؤاؤناں باہو اسوں آپے اڈن ہارے ہو

۷۵

ج۔ چڑھ چناں تے کر رشنائی تارے ذکر کر بندے تیرا ہو
 تیرے جہے چن کئی سے چڑھ سناں سبناں باجھ ہنیرا ہو
 جتھے چن اسوں چڑھ اٹھے قدر نہیں کجھ تیرا ہو
 جس دے کارن اسوں جنم گویا باہو یار ملے اک پھیرا ہو

۷۶

ح حافظ پڑھ پڑھ کر تکبیر ملاں کرن وڈیائی ہو
 ساوٹن مانہہ دے بدلاں وانگوں پھرن کتاباں چائی ہو
 جتھے ویکھن چنگا چوکھا اُتھے پڑھن کلام سوائی ہو
 دوہیں جہانیں مٹھے باہو جنہاں کھا دھئی تیج کمائی ہو

۷۷

خ۔ خاک کیہ جانن سار فقر دی جہڑے محرم ناپیں دل دے ہو
 آب مٹی تھیں پیدا ہوئے خامی بھانڈے گل دے ہو
 لعل جواہراں دا قدر کی جانن جو سوداگر بل دے ہو
 ایمان سلامت سوئی دین باہو جہڑے بھج فقراں ملدے ہو

۷۸

د۔ دل ریا سمندوں ڈوگھے کون دلاں دیاں جلائے ہو
 وچے بیڑے وچے جھیرے وچے ونجھ موہا پئے ہو
 جوداں طبق دے دے اندر جتھے عشق تہودنج تانے ہو
 جودل دا محرم ہو دے باہو سوئی رب پچھانے ہو

۷۹

د۔ دل دریا سمندروں ڈونگھا غوطہ مار غوا صی ہو
 جیس دریا وچ نوش نہ کیتا رہسی جان پیاسی ہو
 ہر دم نال اللہ دے رکن ذکر فکر دے آسی ہو
 اس مرشد تھیں بزن بہتر با ہو جو پھند فریب لباسی ہو

۸۰

د۔ دل دریا خواجہ دیاں ہراں گھمن گیر ہزاران ہو
 رہن دلیلاں وچ فکر دے بیحد بے شماراں ہو
 ہک پردیسی دو جانوں لگ گیا تریا بے سمجھی یاں ماراں ہو
 ہن کھیندن سمجھ بھلیا با ہو حد عشق چنگھایاں دھاراں ہو

۸۱

د۔ دے وچ دل جو آکھیں سو دل دور دلیلوں ہو
 دل دا دورا گوہاں کیجے کثرت کنوں قلیلوں ہو
 قلب کمال جمالوں جسموں جو ہر جاہ جلیلوں ہو
 قبلہ قلب منور ہو یا با ہو خلوت خاص خلیلوں ہو

۸۲

د۔ دل کالے کولوں منہ کالا چنگا ہے کوئی اس نوں جانے ہو
 منہ کالا دل اچھا ہووے تاں دل یار پچھانے ہو
 ایہہ دل یار دے پچھے ہووے متاں یاری کدی پچھانے ہو
 سسے عالم چھوڑ مستیاں نٹھے باہو جد گئے میں لٹکانے ہو

۸۳

د۔ دل تے دفتر وحدت والا دائم کریں مطالبہ ہو
 ساری عمر ال پڑھیاں گزری جہلاں دے بیج جالیا ہو
 اکواکم اللہ دار کھیں اپنا سبق مطالبہ ہو
 روئیں جہان غلام تنہا ندے باہو جیں اللہ سمجھالیا ہو

۸۴

د۔ درد اندر وا اندر ساڑے باہر کراں تاگھائل ہو
 حال اسدا کیویں اوہ جان جو دنیا تے مائل ہو
 بحر سمندر عشقے والا ہر دم رہندا حائل ہو
 پہنہ غمور آسان نہ باہو اسان ناگیرے دے سائل ہو

۸۵

د۔ در و منداں دے صوئیں دھکھدے ردا کوئی ناں سکے ہو
 انہاں دھواں دے تا تھیرے محرم ہوئے تاں سکے ہو
 چھک شمشیر کھڑا ہے ہر تے ترس پوس تاں تھکے ہو
 ساہوئے کڑیئے اپنے ونجناں باہو سداناں ہناں سکے ہو

۸۶

د۔ در و منداں دا خون جو بیستہ کوئی برہوں باز مرلا ہو
 چھاتی دے چ کتیس ڈیرا جیویں شیر بیٹھا بیلا ہو
 ہاتھی مست سندوری وانگوں کردا پیلا بیلا ہو
 اس پیلے دا دواں ناں کیجے باہو پیلے باجھناں ہوندا میلا ہو

۸۷

د۔ دین تے دیناں سکیاں نبھیاں تینوں عقل نہیں سمجھیندا ہو
 دونویں اکس نکاح وچ آون تینوں شرع نہیں فریندا ہو
 جویں اگ تے پانی تھال اکے وچ واسا نہیں کریندا ہو
 دوہیں جہانیں مٹھا باہو جیہڑا دعوے کوڑ کر سندا ہو

۸۸

د۔ دنیا گھر منافق دے یا گھر کافر دے سونہدی ہو
نقش نگار کرے بہتیرے زن خواباں سمجھو نہدی ہو
بجلی وانگوں کرے لشکارے سرے آتوں جھوندی ہو
حضرت عیسیٰ دی سلطہ انگوں باہورہ یندیاں نوں کو نہدی ہو

۸۹

د۔ دنیا ڈھونڈن والے کتے در در پھرن حیرانی ہو
ہڈی اُتے ہوڑ تنہاں دی لڑیاں عمر وہانی ہو
عقل دے کوتاہ سمجھ نہ جائن بیون لوڑن پاتی ہو
باجھوں ذکر یے دے باہو کوڑی رام ہسانی ہو

۹۰

د۔ دودھ تے دی ہر کوئی رڑ کے عاشق بھارڑ کیندے ہو
تن چوڑا من مندھانی، آہیں نال ہلیندے ہو
دکھاں دانیر اکڈھے لکڑے غماں داپانی پیندے ہو
نا فقیر تنہاں دابا ہو جیہڑے ہڈاں توں مکھن کڈھیندے ہو

۹۱

- درد منداں دیاں آہیں کولوں پہاڑ پتھر دے جھڑے ہو
 درد منداں دیاں آہیں کولوں بھیج نانگ نے مین وچ دردے ہو
 درد منداں دیاں آہیں کولوں آسمانوں تارے جھڑے ہو
 درد منداں دیاں آہیں کولوں باہو عاشق مول نہ دے ہو

۹۲

- دلیلاں چھوڑ وجودوں ہمشیار فقیرا ہو
 بنھ تو کل پنچھی اڑے پلے خرچ نہ زیر ہو
 روز روزی اڈکھان ہمیشہ نہیں کرے نال ذخیرا ہو
 مولا خرچ پوہنچا دے یا ہو جو پتھر وچ کیرا ہو

۹۳

- دل بازار تے مٹے دروازہ سینہ تھرڈ سیندا ہو
 روح سوداگر نفس ہے رائزن جہڑا حق دارہ مریدا ہو
 جاں توڑی ایہہ نفس نہ ماریں تاں ایہہ وقت کھڑیدا ہو
 کردا ہے زایا ویلا باہو جان نوں تاک مریدا ہو

ذ۔ ذاتی نال ناں ذاتی رلیا سو کم ذات سڈیوے ہو
 نفس کتے نوں نبھ کرا ہاں فہما ہم کچھوے ہو
 ذات صفاتوں مہناں آوے جلال ذاتی شوق پیوے ہو
 نام فقیر نہاں دایا ہو قبر جہاں دی جیوے ہو

ذ۔ ذکر سب اسے اریرے جاں جان قدا تاں فانی ہو
 فدا فانی تنہا نوں حاصل جھڑے وک لامکانی ہو
 فدا فانی اونہاں نوں ہو یا جہناں حکمی عشق دی کافی ہو
 باہو ہو وادکر سٹریندا ہر دم یار ناں ملیا جانی ہو

ذ۔ ذکر کتوں کر فکر ہمیشاں ایہہ لفظ تکھا تلواروں ہو
 کڈھن آہیں تے جان جلاوون فکر کرن اسراروں ہو
 ذاکر سوئی جھڑے فکر کماوون ہک پلک ناں فارغ نیازوں ہو
 فکر واپھیا کوئی نہ جیوے پٹے مڈھ چا پاڑوں ہو
 حق دا کلمہ آکھیں باہو رب رکھے فکر دی ماروں ہو

۹۷

د۔ راہ فقر دا پیرے پیرے اورک کوئی نہ دیتے ہو
 ناں اُتھے پڑھن پڑھا دن کوئی ناں اُتھے مسلے قصے ہو
 ایہا دنیا بت پرستی مت کوئی اس تے دے ہو
 موت فیری جیں سر آوے باہو معلم تھیوے تے ہو

۹۸

د۔ راتیں رتی، نیند نہ آوے وہاں ہے حیرانی ہو
 عارف دی گل عارف جانے کیا جانے نفسانی ہو
 کمر عبادت پچھوتا سیس تیری زایا گئی جوانی ہو
 حق حضور انہاں نوں حاصل باہو جہاں ملیا شاہ جیلانی ہو

۹۹

د۔ راتیں نین رت بہنجوں روون تے یہاں غمزد غم دا ہو
 پڑھ تو حید و ریاتن اندر سکھ آرام ناں سمد دا ہو
 سر سولی تے چاٹنگیو نے ایہو راز پر م دا ہو
 سدھا ہو کو بیویئے باہو قطرہ ہے ناں غم دا ہو

۱۰۰

۱۔ رات اندھیری کالی دے وچ عشق چراغ جلاندا ہو
 جیندی رک توں ل چائیوے توڑیں نہیں آواز سنا ہو
 او جھڑ بھل تے مار ویدیا تھے دم دم خوف شہاندا ہو
 تھل جل جنگل گئے جھکیندے باہو کامل نینہ جہاندا ہو

۱۰۱

۲۔ رحمت اس گھر وچ دے جتھے بلدے دیوے ہو
 عشق ہوئی چڑھ گیا فلک تے کتھے جہاز گھتیوے ہو
 عقل فکر دی بیڑی نوں چا پہلے پور پور یوے ہو
 ہر جا جانی دے ہو جتوں نظر پکھیوے ہو

۱۰۲

۳۔ روزے نقل نمازاں تقوے بھوکم حیرانی ہو
 انہیں گلیں رب حاصل ناہیں خود خوانی خود دانی ہو
 ہمیشہ قدیم جیندا تلیو سو یار، یار نہ جانی ہو
 ورد و طیفے تھیں چھٹ ر بسی باہو جد ہور ہسی فانی ہو

۱۰۳

نہ زبانی کلمہ ہر کوئی پڑھدا دل دا پڑھدا کوئی ہو
 جتھے کلمہ دل دا پڑھیے اتھے ملے زبان ناں ٹھوئی ہو
 دل دا کلمہ عاشق پڑھدے کی جانن یار گلوئی ہو
 ایہہ کلمہ سانوں پیر پڑھایا باہو میں سداسو ہاگن ہوئی ہو

۱۰۴

نہ زاہد زہد کریندے تھکے روزے نفل نمازاں ہو
 عاشق غرق ہوئے وچ وحدت اللہ نال محبت زاناں ہو
 مکھی قید شہد وچ ہوئی کیا اڑسی نال شہبازاں ہو
 جنہاں مجلس نال نبی دے باہو سوئی صاحب نانہواں ہو

۱۰۵

س۔ سبق صفاتی سوئی پڑھدے جو دت سینے ذاتی ہو
 علموں علم انہاں نوں ہو یا جیڑھے اصلی تے اثباتی ہو
 نال محبت نفس کٹھونے کڈھ قضا دی کاتی ہو
 بہرہ خاص انہاں نوں باہو جنہاں لہ آہ جیاتی ہو

۱۰۶

س سوز کنوں تن سڑیا سارا میں تے دکھاں ڈیرے لائے ہو
 کوئل وانگ کو کیندی وتاں ناں بن دن اُصائے ہو
 بول پیپاٹ ساون آئی متاں مولائینہ و سائے ہو
 ثابت صدق تے قدم اکوہاں باہو ب سکدیاں دست ملائے ہو

۱۰۷

س سے روزے سے نفل نمازاں سے سجدے کر کر تھکے ہو
 سے واری مکے حج گزارن دل دی دور نہ مکے ہو
 چلے چلے جنگل بھوٹا اس گل تھیں ناں پکے ہو
 سمجھے مطلب حاصل ہوندے باہو جدید نظر اک تنکے ہو

۱۰۸

س سُن فریاد پیراں دیا پیرا میری عرض سنیں کن دھر کے ہو
 بیڑا اڑیا میرا وچ کپرا ندے جتھے مجھ نہ بہندے ترکے ہو
 شاہ جیلانی محبوب سبحانی میری خبر لیو بھٹ کر کے ہو
 پیر جہانداں میراں باہو او ہی کدھی لگدے ترکے ہو

۱۰۹

س۔ سُنُ فریاد پیراں دیا پیرا میں آکھ سناواں کینوں ہو
 تیرے جیہا مینوں ہو نہ کوئی میں جیہیاں لکھ مینوں ہو
 پھول نہ کا غزبدیاں والے درتوں دھکت مینوں ہو
 میں سچ اید گناہ نہ ہوندے باہو توں بخشیندوں کینوں ہو

۱۱۰

س۔ سو ہزار تنہاں توں صدقے جہڑے منہ نہ بولن پھکا ہو
 لکھ ہزار تنہاں توں صدقے جہڑے گل کریدے ہکا ہو
 لکھ کروڑ تنہاں توں صدقے جہڑے نفس کھیندے جھکا ہو
 نیل پدم تنہاں توں صدقے باہو جہڑے ہون ہون سدا سکا ہو

۱۱۱

س۔ سینے وچ مقام ہے کیندا سانوں مرشد گل سمجھاتی ہو
 ایہو ساہ جو آوے جاوے ہو نہیں شے کافی ہو
 اس نوں اسم الاعظم آکھن ایہو ستر الہی ہو
 ایہو موت حیات باہو ایہو بھیت الہی ہو

شی شور شہرتے رحمت دے جتھے باہو جالے ہو
 باغباناں دے بوٹے وانگوں طالب نت سمہالے ہو
 نال نظائے رحمت والے کھڑا حضوروں پالے ہو
 نام فقیر تنہا ندا باہو جہڑا گھر وچ یار دکھالے ہو

شی شریعت دے دروازے اپنے راہ فقر داموری ہو
 عالم فاضل لنگھن نہ دیندے جو لنگھدا سوچوری ہو
 بیٹ بیٹاں دے مارن درد منداں دے کھوی ہو
 راز ماہی و عاشق جانن: اہو کی جان لوک اتھوری ہو

ص صفت ثنائیں مول نہ پڑھدے جو جاپہتے وچ ذاتی ہو
 علم و عمل انہاں وچ ہو دے جہڑے اصلی تے ایشاتی ہو
 نال محبت نفس کٹھونیں، گھن رضا دی کاتی ہو
 چوداں طبق دے دے اندر باہو یا اندر دی جھاتی ہو

ص۔ صورت نفس امارہ دی کوئی کت اگلر کالا ہو
 کوکے کوکے لہو پیوے منگے چرب نوالا ہو
 کھتے پاسوں اندر بیٹھا دل دے نال سنبھالا ہو
 ایہ بد بخت ہے وڈا ظالم باہو کرسی اللہ ٹالا ہو

ض۔ ضروری نفس کتے نوں قسما قسیم کچھوے ہو
 نال محبت ذکر اللہ دم دم پیسا پرھیوے ہو
 ذکر کنوں رب حاصل تھیندا ذاتوں ذات سیوے ہو
 دوہیں جہان غلام تہنا ندے باہو جہاں ذات لہیوے ہو

ط۔ طالب غوث الاعظم والے شمالا کدے نہ ہون ماندے ہو
 جیندے اندر عشق دی رتی سدا رہن کر لاندے ہو
 جینوں شوق ملن دا ہووے لے خوشیاں نیت آندے ہو
 دوہیں جہان نصیب تہنا ندے باہو جہڑے ذاتی اہم کماندے ہو

ط طالب بن کے طالب ہو دیں او سے کہیں پیانگانیوں ہو
 سچا لڑ ہادی دا پھڑ کے او ہو توں ہو جانویں ہو
 کلھے وا توں ذکر کما ویں کلہیں نال نہا نوں ہو
 اللہ تینوں پاک کر لسی با ہو جے ذاتی اسم کما نوں ہو

ظ ظاہر و یکھاں جانی تائیں نالے دے اندر سینے ہو
 بر ہوں مار کی میں نرت پھراں مینوں ہس لوک نا بینے ہو
 میں دل و چوں ہے شوہ پایا لوک جادون مکے ملینے ہو
 کہے فقیر میراں دا با ہو سب دلاندے دے جی خزیںے ہو

ع علموں با جھوں فقر کماوے کافر مرے دیوانہ ہو
 سے وہیاندی کرے عبادت ہے اللہ کنوں بیگانہ ہو
 غفلت کنوں نہ کھلیس پردے دل جاہل بت خانہ ہو
 میں قربان تنہاں توں با ہو جنہاں ملیا یار یگانہ ہو

۴۔ عقل فکر دی جانہ کافی جتھے وحدت سر سحانی ہو
 ناں اوتھے ملاں پندت جوشی ناں اوتھے علم قرآنی ہو
 جدا حمد احد و کھالی دُتاتاں کل ہو دے فانی ہو
 علم تمام کیتو نے حاصل باہو کتاباں ٹھپ آسمانی ہو

۴۔ عشق مؤذن دتیاں بانگا کنیں بیل پیو سے ہو
 خون جگر داکڑھ کراہاں وضو صاف کیتو سے ہو
 سن تکبیر فنا فی اللہ والی مرن محال تھیو سے ہو
 پڑ تکبیر تھیو سے واصل باہو تڈاں شکر کیتو سے ہو

۴۔ عاشق پڑھن نماز پریم دی جیس وچ حرف نہ کوئی ہو
 جیہاں کیہاں نیت نہ سکے اوتھے درمنداں دل ڈھوئی ہو
 اکھیں نیرتے خون جگر دا اوتھے وضو پاک کر یوئی ہو
 جیہ نہ بلے تے ہو ٹھنہ پھرن باہو خاص نمازی سوئی ہو

ع۔ عاشق ہو نویں تے عشق کما نویں دل رکھیں وایت بہاراں ہو
 لکھ لکھ بدیاں تے ہزار الایہے کر جانیں باغ بہاراں ہو
 منصور جیسے چک لی دے تے جیہڑے واقف کل اسراں ہو
 سجدیوں سر نہ چائیے باہو تویش کافر کہن ہزاراں ہو

ع۔ عاشق راز ماہی دے کو لوں کدی نہ ہو دن واندے ہو
 نیندر حرام تنہاں تے ہوئی جیہڑے اسم ذات کما دے ہو
 ہک پل مول آرام نہ کر دے دینہ رات وتن کر لاندے ہو
 جنہاں الف صحی کر پڑھیا باہو واہ نصیب تنہاندے ہو

ع۔ عاشق عشق ماہی دے کو کوں نت بھرن ہمیشاں کھوے ہو
 جنہاں جنیدیاں جاں ماہی نوں ڈتی اوہ وہیں جہانیں جیوے ہو
 شمع چراغ جنہاں دل روشن اوہ کیوں بالن دیوے ہو
 عقل فکر دی پہنچ نہ کاتی باہو اتھے فانی ہم کچھوے ہو

۴۔ عاشق دی دل موم برابر مشوقاں دل کاہلی ہو
 طاماں دیکھے تر تر تنگے جیو بازاں دی چالی ہو
 باز بے چارہ کیونکر اڈے پیریں پیوس دوالی ہو
 جیں دل عشق خرید نہ کیتا باہو دوہاں جہانوں خالی ہو

۴۔ عاشقاں ہکو وضو جو کیست روز قیامت تائیں ہو
 ورج نماز رکوع سجودے ہندے سنج صبا میں ہو
 ایتھے او تھے دوہیں جہانیں سمجھ فقر دیاں جائیں ہو
 عرش کولوں سے منزل آگے باہو پیاکم تنہائیں ہو

۴۔ عشق دی بازی ہر جا کھینڈی شاہ گدا سلطاناں ہو
 عالم فاضل عاقل دانا کروا چا حیراناں ہو
 تنہو کھوڑ لٹھا ورج دل دے چا جوڑ لیس خلوت خانوں ہو
 عشق امیر فقیر منیندے باہو کیا جلنے لوک بیگاناں ہو

ع۔ عشق دریا محبت دے وچ تھی مردانہ ترسے ہو
 جتھے لہر غضب دیاں ٹھاٹھاں قدم اٹھائیں دھریسے ہو
 او جھڑ جھنگ بلاتیں سیلے ویکھو ویکھو نہ ڈریسے ہو
 نام فقیر تدھیندا باہو جد وچ طلب دے مریسے ہو

ع۔ عشق اسانوں سیساں جاتا لٹھا مل ہساری ہو
 ناسوڑے ناں سوٹ دیوڑے جیویں بال رہاری ہو
 پوہ ماہنہ منگے خربونے میں کتھوں لیساں وارڑی ہو
 عقل فکر دیاں بھل گیاں گناں باہو جد عشق و جانی تارڑی ہو

ع۔ عشق جہاندے ہڈیں پچیا اوہ رہندے چپ چپاتے ہو
 لوں لوں دے وچ لکھ زبانناں اوہ پھردے گنگے باتے ہو
 اوہ کردے وضو اسم اعظم داتے دریا وحدت وچ ناتے ہو
 تدوں قبول نمازاں باہو جد یاراں یار پچھاتے ہو

۱۳۳

ع۔ عاشق سوئی حقیقی جہڑا قتل معشوق دے منے ہو
 عشق نہ چھوڑے مکھ نہ موڑے توڑے سے تلواراں کھنٹے ہو
 جتول دیکھے راز ماہی دے لگے او سے بنے ہو
 سچا عشق حسین علی دابا ہو سردیوے راز نہ بھنٹے ہو

۱۳۴

ع۔ عشق سمند چڑھ گیا فلک تے کتول جہاز کچوے ہو
 عقل فکر دی ڈونڈی نوں چا پہلے پور بوڑیوے ہو
 کڑکن کپڑ پودن لہراں جد و جدت رچ وڑیوے ہو
 جس مرنے تھیں خلقت رڈی بابو عاشق مرے تان جیوے ہو

۱۳۵

ع۔ عشق دی بھاہ ہڈاں داں بالٹ عاشق بیھ سیدے ہو
 گھت کے جان جگر وچ آرا دیکھ کباب تلیندے ہو
 سرگردان پھرن ہر ویلے خون جگر دا بیندے ہو
 ہوے نراراں عاشق بابو پر عشق نصیب کہندے ہو

۱۳۶

ع۔ عشق ماہی دے لایاں اگیں انہاں لکیاں کون بچھا دے ہو
 میں کی جاناں ذات عشق دی کہتے جہرا دریا جھکا دے ہو
 ناں خود سو دے ناں سو وٹ دیوے ستھوں ستیاں آن جکا دے ہو
 میں قربان تنہا ندے با ہو جہرا و چھڑے یار ملا دے ہو

۱۳۷

ع۔ عشق دیاں اولڑیاں گلاں جہرا شرع تھیں دور ہٹا دے ہو
 قاضی چھوڑ قضا میں جاوے جد عشق طما پنجا لا دے ہو
 لوک ایا نے متیں دیون عاشقاں مت ناں بھا دے ہو
 مرن محال تنہا نوں با ہو جنہاں صاحب آپ بلا دے ہو

۱۳۸

ع۔ عاشق شوہدے دل کھڑایا آپ بھی نالے کھڑیا ہو
 کھڑیا کھڑیا ولیا ناہیں سنگ محبوباں دے رلیا ہو
 عقل فکر دیاں سب بھل گیا جد عشقے نال جا ملیا ہو
 میں قرباں تنہاں توں با ہو جنہاں عشق جوانی چڑھیا ہو

۱۳۹

۴۔ عشق اسانوں لسیاں جاتا کر کے آفے صہائی ہو
 جتوں دیکھاں مینوں عشق دیوے خالی جگہ کافی ہو
 مرشد کامل ایسا ملیا جس دل دی تاکی لا ہی ہو
 میں قربان اس مرشد باہو جس دسیا بھیت الہی ہو

۱۴۰

۴۔ عشق اسانوں لسیاں جاتا بیٹھا مار پتھلا ہو
 دچہ جگر دے سنہ چالائیس کتیس کم اولّا ہو
 جاں اندر ور جھاتی پائی ڈٹھا یار اکلا ہو
 باجھوں ملیاں مرشد کامل باہو ہوندی نہیں تسلا ہو

۱۴۱

۴۔ عاشق نیک صلاہیں لگدے تاں کیوں جاڑ دے گھرنوں ہو
 بال مواتا برہوں والا نہ لاندے جاں جگر نوں ہو
 جان جہان سب بھل کیوں پئی لوٹی ہوش صبر نوں ہو
 میں قربان تنہاں توں باہو جہاں خون بخشا دلبر نوں ہو

۱۴۲

غ غوث قطب ہن اورے اوریرے عاشق جان گیرے ہو
 جہڑی منزل عاشق پہنچن او تھ غوث نہ پاؤن پھیرے ہو
 عاشق و بیچ وصال دے ہندے جہاں لامکانی ڈیرے ہو
 میں قربان تنہاں توں باہو جہاں ذاتوں ذات پیرے ہو

۱۴۳

ف فخری دیلے وقت سویلے نت آن کرن مسر دوری ہو
 کاتواں ہلاں ہکسی گلاں تر تھی رلی چٹ دوری ہو
 مارن چنچاں تے کرن مشقت پٹ پٹ سٹن انگوری ہو
 ساری عمر پیندیاں گزری باہو کدی نہ پئی آپوری ہو

۱۴۴

ق قلب ہلیاتاں کیا کچھ ہو یا کیا ہو یا ذکر زبانی ہو
 قلبی، روحی، خفی، ستری سٹھے راہ حیرانی ہو
 شرگ توں نزدیک جلیندا یا نہ ملیوس جانی ہو
 ناما فیر تنہاندا باہو جہڑے سدے لامکانی ہو

۱۴۵

۱۔ کل قبل کو یسر کبندے کارن دُر بحر دے ہو
 شش زمین تے شش فلک تے شش پانی دے تے ہو
 چھیاں حرفاں وچ سخن اٹھاراں دور معنی دھر دے ہو
 مرشد ہادی صحی کہ سمجھایا با ہو اس پہلے حرف سطر دے ہو

۱۴۶

۱۔ کلمے دی کل تدبیو سے جداں کل کلمے وچ کھولی ہو
 عاشق کلمات اوتھے پڑھ دے جتھے نور بنی دی ہو
 چوداں طبق کلمیں دے اندر کیا جانے خلقت بھولی ہو
 اسانوں کلمات پیر پڑھایا با ہو جنہاں اوستے توں گھولی ہو

۱۴۷

۱۔ کلمیں دی کل تدابیر سے جداں کلمیں دل نوں پھریا ہو
 بے درواں نوں خبر نہ کوئی درد منداں گل مڑھیا ہو
 کفر اسلام دی گل تدابیر سے جداں کھن جگر وچ وڑیا ہو
 میں قربان تہناں توں با ہو جنہاں کلمات صحی کر پڑھیا ہو

کلیں کی کل تنداں پیو سے جداں مرشد کلمان دیا ہو
 ساری عمروچ کفر دے جالی بن مرشد دے دیا ہو
 شاہ علی شیر بہادر وانگن وڈھ کلیں کفرنوں دیا ہو
 دل صفائی تاں ہوئے با ہو جاں کلمان لوں لوں دیا ہو

کلمے لکھ کر وڑاں تارے ولی کیتے سے راہیں ہو
 کلمے نال بجھائے دوزخ جتھے آگ بلے ازگاہیں ہو
 کلمے نال بہشتیں جانناں جتھے نعمت صبح صبا ہیں ہو
 کلمے جیہی کوئی نال نعمت با ہو اندر دوہیں سر ایں ہو

کلمے نال میں نہاتی دھوتی کلمے نال ویا ہی ہو
 کلمے میرا پڑھیا جنازہ کلمے گور نہائی ہو
 کلمے نال بہشتیں جانناں کلمہ کرے صفائی ہو
 مرن محال تنہاں نوں با ہو جہاں صاب آپ بلائی ہو

۱۵۱

ک کن فیکون جدوں فرمایا اسں بھی کولوں ہا سے ہو
 ہکے ذات صفات ربیدی آہی ہکے جگہ ٹھہریا سے ہو
 ہکے لامکاں مکان اسدا ڈا ہکے آن بتاں بیچ پھاسے ہو
 نفس پلست پلستی کیتی باہو کوئی اصل پلست تاں نا سے ہو

۱۵۲

ک کیا ہو یا بُت اودھڑ ہو یا دل ہرگز دور نہ تھیوے ہو
 سے کوہاں میرا مرشد و سدا مینوں و بیج حضور دیوے ہو
 جنید کے اندر عشق دی رتی اوہ بن شرابوں کھیوے ہو
 نام فقیر تنہاں دا باہو قبر جہناں دی جیوے ہو

۱۵۳

ک کوک دلا متاں رب سٹے چادر و منداں یاں آہیں ہو
 سینہ میرا در دیں بھریا اندر بھڑکن بھابیں ہو
 تیلان باجھ نہ بلن مثالان درواں باجھ نہ آہیں ہو
 آتش نال یارانال لاکے باہو پھراوہ سرن کہ ناہیں ہو

کامل مرشد ایسا ہوئے جہڑا دھوبی وانگوں چھٹے ہو
 نال نگاہ دے پاک کریندا وچ سچی صیون ناں گھتے ہو
 میلیاں نوں کر دیندا چٹا وچ ذرہ میل نہ رکھے ہو
 ایسا مرشد ہوئے باہو جہڑا لوں لوں دے وچ دے ہو

کمر عبادت کھیتا سیں تینڈی عمراں چار دہارے ہو
 تھی سوداگر کر لے سودا جاں جاں ہٹ ناں تارے ہو
 مت جانی دل ذوق متے موت مریندی دھارے ہو
 چوراں سادھاں رل پور بھریا باہو رب سلامت چارے ہو

گند ظلمات اندھیر غباراں راہ نیں خوف خطرے ہو
 مکھ آب حیات منورہ چشمے اوتے سائے زلف عنبر دے ہو
 مکھ محبوب دا خانہ کعبہ جتھے عاشق سجدہ کر دے ہو
 دوزلفاں وچ نیں مصلے جتھے چاروں مذہب ملدے ہو
 مثل سکند ڈھونڈن عاشق اک پلک آرام نہ کر دے ہو
 خضر نصیب جہان دے باہو اوہ گھٹ او تھے جا بھر دے ہو

۱۵۷

گ گچھے سائے رب صاحب والے کچھ نہیں خبر اصل دی ہو
 گندم دانہ بہتا چکیا ہٹن گل پیٹی دور ازل دی ہو
 پھاہی دے وچ میں پیٹی تڑپاں ببل باغ مثل دی ہو
 غیر دے تھیں سٹ کے باہو رکھے امید فضل دی ہو

۱۵۸

گ گودڑیاں وچ جال جنہا ندی اوہ راتیں جاگن ادھیاں ہو
 سک ماہی دی ٹکن نہ دیندی لوک انھے دیندے بدیاں ہو
 اندر میرا حق پتیا یا اسال کھلیاں راتیں کڈھیاں ہو
 تن تھیں ماس جدا ہو یا باہو سوکھ جلا کے ہڈیاں ہو

۱۵۹

گ گیا ایمان عشقے دیوں پاروں ہو کر کافر رہیے ہو
 گھت زنا رکفر دا گل وچ بت خانے وچ نہیے ہو
 جس خانے وچ جانی نظر نہ آوے او تھے سجدہ مول نہ دینتے ہو
 جاں جاں جانی نظر نہ آوے باہو توڑے کماں مول نہ کیے ہو

۱۔ لایحتاج جنہاں نوں ہو یا فقر تنہاں نوں سارا ہو
 نظر جنہاں دی کیمیا ہو وے اوہ کیوں مارن پارا ہو
 دوست جنہاں حاضر ہو وے دشمن لیٹ نہ وارا ہو
 میں قربان تنہاں توں باہو جنہاں ملیا بی سوہارا ہو

۱۔ لکھن سکھوئی تے لکھناں جاتا کیوں کاغذ کیتو زایا ہو
 قلم نوں مارناں جائیں تے کاتب نام دھرایا ہو
 سمجھ صلاح تیری ہو سی کھوئی جاں کاتب دے ہتھ آیا ہو
 صحیح صلاح تنہاں دی باہو جنہاں الف تے میم پکایا ہو

۱۔ لہو غیری دھندے ہک پل مول نہ رہندے ہو
 عشق نے پئے رکھ جڑھاں تھیں اک دم ہول نہ بندے ہو
 جیرے پتھر وانگ پہاڑاں آئے اوہ لون ونگوں گل دہندے ہو
 عشق سوکھا لے ہوندا باہو سمجھ عاشق ہی بن بندے ہو

۱۶۳

۱۔ لوک قبر واکر سن چارالحمد بناون ڈیرا ہو
 چٹکی بھر مٹی دی پاسن کرسن ڈھیرا چیرا ہو
 دے درود گھراں نوں وخن کوکن شیرا شیرا ہو
 بے پرواہ درگاہ رب باہو نہیں فضلاں باجھنیرا ہو

۱۶۴

۱۔ لوہا ہوویں پیا کٹیویں تاں تلوار سڈیویں ہو
 کنگھی وانگوں پیا پیر لویں تاں زلف محبوب بھر لویں ہو
 مہندی وانگوں پیا گھوٹیویں تاں تلی محبوبے نگویں ہو
 وانگ کپاہ پیا پنچویں تاں دستار سڈیویں ہو
 عاشق صادق ہوویں باہو تاں رس پریم دی بیویں ہو

۱۶۵

۲۔ موت والی موت نہ ملی جییں وچ عشق حیا تی ہو
 موت وصال تھیںسی ہک جدوں اسم پڑھیںسی ذاتی ہو
 عین دے وچوں عین جو تھیوے ور ہوئے قربانی ہو
 ہو دا ذکر ہمیشہ شریدا باہو دینہاں سکھ نہ راتی ہو

۱۶۶

۲۔ مرشد وانگ سناے ہوئے گھٹ کٹھالی گالے ہو
 پا کٹھالی باہر کڈھے بندے گھڑے یا والے ہو
 کنیں خواباں و تے ندوں سہا دن جدوں کٹھے پا اُجالے ہو
 نام فقیر تنہا نہا با ہو جہڑا دم دم دوست سہا لے ہو

۱۶۷

۲۔ مرشد میوں حج مکے دارحمت داروازہ ہو
 کراں طواف دوالے قبلے نت ہوئے حج تازہ ہو
 کن فیکون جدو کا سنیا مرشد داروازہ ہو
 مرشد سدا حیاتی والا با ہو او ہو خضر تے خواجہ ہو

۱۶۸

۲۔ مرشد کامل اوہ سہڑیے جہڑا دو جگ خوشی دکھاوے ہو
 پہلے غم ٹکڑے دایٹے وت رب داراہ سمجھاوے ہو
 اس کلروالی کندھی نوں چا چاندی بناوے ہو
 جس مرشد ایتھے کچھ نہ کیتا با ہو اوہ کوڑے لارے لاوے ہو

۲۔ مرشد میرا شبہ از الہی و نچ ر لیا سنگ جیاں ہو
 نقد میرا الہی چھکیاں ڈوراں کداں ملی نال نصیباں ہو
 کوہریاں دے دکھ دور کریندا کرے شفا مرلیضاں ہو
 ہر اک مرض دا دارو توہیں باہو کیوں گھٹناں میں طبعیاں ہو

۲۔ مرشد مکّے تے طالب حاجی کعبہ عشق بٹایا ہو
 وچ حضور سدا ہر ویلے کرے جج سوایا ہو
 ہر دم میٹھوں جدا ناں ہووے دل ملے تے آیا ہو
 مرشد عین حیاتی باہو میرے لوں لوں وچ سمایا ہو

۲۔ مرشد دُستے سے کوباں تے مینوں دستے نیڑے ہو
 کی ہو یا بُت اولے ہو یا پراوہ دے وچ میرے ہو
 جہناں الٰہی ذات صحیحی کیتی اوہ رکھدے قدم اگیرے ہو
 نحن اقرب لہدیو سے باہو جھکڑے کل نبیڑے ہو

۱۷۲

۴۔ مرشد ہادی سبق پڑھایا بن پڑھیوں پیار پڑھیوے ہو
 انگلیاں مچکناں دے دتیاں بن سٹیوں پیاسٹیوے ہو
 نینٹ نینٹاں دلوں ترتر تکدے بن ڈٹھیوں پیادڑیوے ہو
 باہو ہر خانے مچ جانی وسدا کن سراوہ رکھیوے ہو

۱۷۳

۴۔ مرشد باجھوں فقر کما دے وچ کفر دے بڈے ہو
 شیخ مشائخ ہو بہندے حجرے غوث قطب بن اڈے ہو
 تسبیحاں نہ بہن مسیتی جویں موش بہندا اور کھڈے ہو
 رات اندھاری مشکل پینڈا باہو سے سے آون ٹھڈے ہو

۱۷۴

۴۔ مال تے جان سب خرچ کراہاں کرے خرید فیری ہو
 فقر کنوں رب حال ہوے کیوں کبھے دلگیری ہو
 دنیا کارن دین و نجاون کوڑی شیخی بیری ہو
 ترک دنیا تھیں قادری کیتی باہو شاہ میراں دی میری ہو

۱۷۵

۴۔ میں کو جھی میرا دلبر سوہنٹا میں کیونکر اس نوں بھانواں ہو
 دیہڑے ساڈے وڑوانا میں پئی لکھ وسیلے پانواں ہو
 ناں میں سوہنی ناں دولت پلے کیونکر یار مناواں ہو
 ایہہ دکھ ہمیشاں رہسی باہور ورتڈری ہی مرجانواں ہو

۱۷۶

۴۔ مذہباں دے دروازے اچے راہ رہا ناں موری ہو
 پنڈتاں تے ملوانیاں کولوں چھپ چھپ لنگھتے چوی ہو
 اڈیاں مارن کرن بکھڑے درد منداں دے کھوری ہو
 باہو چل اٹھائیں ویسے جتھے دعویٰ ناں کس ہوئی ہو

۱۷۷

۴۔ میں شہباز کراں پروازاں وچ دریا کرم دے ہو
 زباں تاں میری کن برابر موڑاں کم قلم دے ہو
 افلاطون ارسطو جہیں میرے اگے کس کم دے ہو
 حاتم جہیں لکھ کھڑاں دریا ہو دے منگدے ہو

۱۷۸

ن۔ ناں کو سنگی سنگ نہ کرے کل نوں لاج نہ لایے ہو
 تے تر بوز مول نہ ہونے توڑے توڑ مکے لے جاے ہو
 کانواں دے بچے نہیں ناں تھیندے توڑے موتی چوک جگایے ہو
 کوڑے کھو ناں مٹھے ہونے باہو توڑے سے مناں کھنڈ پلے ہو

۱۷۹

ن۔ نہیں فیری جھلیاں مارن سیتاں لوک جگاؤں ہو
 نہیں فیری وہندیاں ندیاں سیکان پار لکھاؤں ہو
 نہیں فیری وچ ہوا دے مصلے پاٹھیراؤں ہو
 فیری نام تنہا ندا باہو جھڑے دل وچ دوست ٹکاؤں ہو

۱۸۰

ن۔ ناں رب عرش معلے اتے ناں رب خائے کعبے ہو
 ناں رب علم کتابیں لکھا ناں رب وچ مہرابے ہو
 گنگا تیر تھیں مول نہ ملیا ماسے بینڈے بے حسابے ہو
 جد و مرشد پھریا باہو چھٹے سب عذابے ہو

۱۸۱

ن ناں میں عالم ناں میں فاضل ناں مفتی ناں قاضی ہو
 ناں دل میرا دوزخ منگے ناں شوق بہشتیں راضی ہو
 ناں میں تر یہ روزے رکھے ناں میں پاک نمازی ہو
 باجھ وصال اللہ دے باہو دنیاں کوڑی باز کے ہو

۱۸۲

ن ناں میں سنی ناں میں شیعہ میرا دوہاں توں دل سڑیا ہو
 مک گئے سبھ خشکی بینڈے جدوں ریا رحمت وچ وڑیا ہو
 کئی من تارے تر تر ہارے کوئی کنا سے چڑھیا ہو
 صحیح سلامت چڑھ پار گئے باہو جنہاں مرشد الٹر پھریا ہو

۱۸۳

ن ناں اوہ ہندو ناں اوہ مومن ناں سجدہ دین مسیتی ہو
 دم دم سے وچ ویکھن مولا جنہاں قضا نہ کیتی ہو
 آسے دانے تے بٹے دیوانے جنہاں ذات صحیٰ نج کیتی ہو
 میں قربان تنہاں توں باہو جنہاں عشق بازی خن لیتی ہو

ن۔ ناں میں جوگی ناں میں جنم ناں میں چلا کمایا ہو
 ناں میں بھیج سیتیں وڑیا ناں تبا کھڑ کایا ہو
 جو دم غافل سودم کافر مرشد ایہہ فرمایا ہو
 مرشد سوہنی کیتی باہو پیل وچ جا بہنچایا ہو

ن۔ نفل نمازاں کم زتا ناں روزے صرفہ روٹی ہو
 مکے دے ول سوئی جان دے گھروں جہاں تروٹی ہو
 اچیاں بانگاں سوئی دلیون نیت جہاندی کھوٹی ہو
 کی پرواہ تہناں نوں باہو جہاں گھر وچ لدھی بوہٹی ہو

ن۔ ناں کوئی طالب ناں کوئی مرشد سب دلاسے مٹھے ہو
 راہ فقر واپرے پریرے سب حرص دنیا دے کٹھے ہو
 شوق الہی غالب ہویاں جند مرنے تے اوٹھے ہو
 باہو جیس تن بھڑکے بھا برہوندی اوہ مرن ترہائے بھکھے ہو

ن۔ تاں میں سیرِ ناں پا چھٹا کی ناں پوری سرساہی ہو
 ناں میں تولہ ناں میں ماسا ہن گل رتیاں تے آئی ہو
 رتی ہونواں ونج رتیاں تلاں اوہ بھی پوری ناہی ہو
 وزن تول پورا ونج ہو سی با ہو جدال ہو سی فضل الہی ہو

ن۔ نیڑے وکن دور دیون ویرھے ناہیں وڑے ہو
 اندوں ٹھونڈن اول نہ آیا مورکھ باہرں ڈھنڈھن چڑھے ہو
 دور گیاں کچھ حال ناہیں شوہ لہے وچ گھر دے ہو
 دل کر صیقل شیشے وانگوں با ہو دور تھیون گل پرے ہو

ن۔ وحدت دے دریا اچھلے تھل جل جنگل رینے ہو
 عشق دی ذات میندے ناہن سانگاں جھل پیٹے ہو
 رنگ بھوت میندے ڈٹھے سے جوان لکھنے ہو
 میں قربان تنہا نتوں با ہو جہرے ہوندیاں ہمت بیٹے ہو

و۔ وحدت دے دریا اُچھلے ہک دل صحتی نہ کیستی ہو
 ہک بت خانے واصل تھئے ہک پڑھ پڑھ ہے کیستی ہو
 فاضل چھڈ فضیلت بیٹھے عشق بازی جاں لیستی ہو
 ہر گزرب نہ بلدا با ہو جنہاں تری چوڑ نہ کیستی ہو

و۔ وحدت دا دریا الہی جتھے عاشق لی سندے تاری ہو
 مارن ٹبیاں کڈھن موتی آپو اپنی واری ہو
 دُرِ یتیم وچ لے لشکارے جیوں چن لاٹاں ماری ہو
 سو کیوں نہیں حاصل بھرے یا ہو جہڑے نوکر نہیں مکاری ہو

و۔ وخن سرتے فرض ہے مینوں قول قالوا بلی دا کر کے ہو
 لوک جانے متفکر ہوئیاں وچ وحدت دے وڑ کے ہو
 شوہ دیاں ماراں شوہ وچ لہیساں عشق تہہ سر دھر کے ہو
 جیوندیاں شوہ کسے نہ پایا یا ہو جیوں لدھاتیں مر کے ہو

و۔ ویہہ ویہہ ندیاں تار و ہوئیاں بمبیل چھوڑے کاہاں ہو
 یار اساڈا رنگ محلّیں درتے کھلے سکاہاں ہو
 ناں کوئی آوے نہ کوئی جاوے ایسے کیں ہتھ لکھ منجاہاں ہو
 جے خیر جانی دی آوے یا ہو کھڑ کلیاں پھل تھواہاں ہو

۵۔ صُوءِ واجامہ بہن کراہاں اُسَم کماون ذاتی ہو
کُفر اسلام مقام نہ منزل ناں او تھے موت حیاتی ہو
شاہ رگ تھیں نزدیک لد ہو سے پائندہ نے جھاتی ہو
اوہ اسال وچ ایس انہاں چج باہو دور رہی قربانی ہو

۱۹۵

۵۔ ہک جاگن ہک جاگ نہ جانن ہک جاگدیاں ہی مٹے ہو
ہک سیتیاں جاواصل ہوئے ہک جاگدیاں ہی مٹھے ہو
کے ہو یا جے گھگھو جاگے جہڑا لیندا ساہ اچھے ہو
میں قربان تنہاں توں باہو جہناں کھوہ پریم دے جھٹھے ہو

۱۹۶

۵۔ ہک دم سچن تے لکھ دم ویری ہک دم دے مارے مرے ہو
ہک دم کچھے جنم گوا یا چور بنے گھر گھر دے ہو
لائیاں دا او قدر جانن جہڑے محرم ناہیں سترے ہو
سو کیوں دھکے کھاون باہو جہڑے طالب بچے درے ہو

۱۹۷

۵۔ ہر دم شرم ادی تند تر وٹے جاں ایہہ جھوڈک بنے ہو
کچرک بالال عقل دادیو امینوں برہوں انھیری جھٹلے ہو
اجڑ گیاندے بھیت نیائے لکھ لعل جواہر رتے ہو
دھوتیاں داغ نہ لبندے باہو جہڑے رنگ مہیسی دھلے ہو

۵۔ ہسٹ دے کے ووٹ لیوٹی تینوں دتا کس دلاسا ہو
 عمر بندے دی اینویں وہانی جیویں پانی وچہ پیتا سا ہو
 سوڑی اسامی ٹٹ گھتیس پلٹ نہ سکسیں پاسا ہو
 یتھوں صاحب لیکھا منگیسی باہو رتی گھٹ نہ ماسا ہو

۱۹۹

۵۔ ہو ردوانہ دل دی کاری کماں دل دی کاری ہو
 کماں دور زنگار کریندا کلیں میسل اتاری ہو
 کماں ہیرے، لعل، جواہر، کماں ہٹ پساری ہو
 ایتھے او تھے دوہیں جہانیں باہو کماں دولت ساری ہو

۲۰۰

۵۔ ہکی ہکی پیڑ کولوں کل عالم کو کے عاشقاں لکھ لکھ پیڑ پھیری ہو
 جٹھے ڈھنڈھن رٹھن وا خطرہ ہووے کوں چڑھے اس پیڑی ہو
 عاشق چڑھدے نال صلاحال دے اونہاں تار کیرج بھیری ہو
 جتھے عشق پیاتلدا ناں تیس دے باہو اتھے عاشقاں لڈ پھیری ہو

۲۰۱

۶۔ یار یگانہ ملی تینوں جے سردی بازی لائیں ہو
 عشق اللہ وچ ہو مستانہ ہو ہو سدا لائیں ہو
 نال تصور اسم اللہ دے دم نوں قید لگائیں ہو
 ذاتے نال جاں ذاتی ریاتد باہو نام سدا لائیں ہو

اورنگ شاہی

خج الاشرف

نیل نیر

مناقب سلطان

اسرار قادری

مجالس النبی

طریقہ العین

قرب التوحید

نور الہدی

کلید التوحید

سلوک فیضیہ

رسالہ روحی شرف

ایات سبحانہ

دیدار بخش

کشف الاسرار

محکم الفقر

امیر الکونین

عین الفقر

شبیر برادرز

تیسویں سٹور ۳۴ اردو بازار لاہور
فون: 042-7246006